

[Christophersen.]

styrke regeringen eller respekten for regeringspartiet, heller ikke blandt socialdemokratiets egne vælgere, tror jeg. Men denne kraftsløshed hos regeringspartiet rammer jo ikke blot det selv, den rammer også alle os andre i denne sal, fordi den svækker befolkningens almindelige tillid til vort folkestyres evne til at løse sine problemer i tide. Er det overhovedet en politik, som socialdemokratiets brede vælgergrupper ønsker at der skal føres i Danmark? Er det overhovedet ud fra en mere langsigtet vurdering af det politiske klimas udviklingsmuligheder en fornuftig politik at føre? Det tror jeg ikke. Men mit parti vil i de kommende måneder lægge vægt på ved enhver given lejlighed at tage regeringens økonomiske politik op til ny prøvelse, og vi vil også deltage positivt i drøftelserne om de mere langsigtede budgetbegrænsninger, idet vi i mangt og meget er enige med regeringen i det, der er blevet sagt under forhandlingerne, også i det, hr. Lys-holt Hansen har sagt i dag, om de muligheder, der ligger for mere langsigtede budgetbegrænsninger.

Vi gør dette i håb om, at regeringen vil ændre sin opfattelse af, hvad det er, der er brug for på den økonomiske politiks område. Vi gør det også for os selv for regeringen at gøre det klart, at hvis socialdemokratiet virkelig ønsker at binde sig til SF, som det nu har gjort endnu en gang, så er det i hvert fald ikke, fordi der ikke er andre muligheder i denne folketingsaal. Der er andre, som er indstillet på mere ansvarligt, på et bredere grundlag, at deltage i en samlet løsning af vore økonomiske problemer. Det ønsker vi skal stå klart. Det var denne mulighed, som i de nu afsluttede forhandlinger var nedlagt i venstres og de radikales fælles forslag, som regeringen beklageligvis valgte at afvise.

Grethe Philip: Vi er nogle stykker her i folketinget, deriblandt samtlige finanslovsordførere, der i de sidste hektiske dage har måttet beskæftige os så meget med selve mekanikken omkring afstemningen ved vedtagelse af finansloven, at det har knebet med at få tid til en sidste grundig vurdering af de sluttelige finanslovs tal og den konjunkturoversigt, som regeringen har lagt frem i allersidste øjeblik.

Jeg er naturligvis vidende om, at regerin-

gen sædvanemæssigt fremlægger ændringsforslag uden for betænkningen. Det er nødvendigt for at foretage den allersidste afpudsning af skøn over indtægter og udgifter. Men det, vi har været ude for i år, finder jeg ganske enkelt er helt uacceptable arbejds-vilkår for oppositionen, der ikke kan støtte sig til en større embedsmandsstab. Den fremgangsmåde, der er fulgt i år, levner ikke mulighed for en grundig orientering i grupperne om finanslovsforslaget, som det foreligger efter diverse ændringer. Det finder jeg er utilfredsstillende, og det svækker tilliden til, at folketinget arbejder grundigt med problemerne.

Årsagen til dette hastværk i den allersidste tolvte time ligger i, at regeringen har været alt for sent ude. Vi vidste jo alle sammen, at der ville blive brug for at holde igen på statens udgifter, for at foretage det, vi med et dårligt og misvisende ord kalder besparelser. Men regeringen tøvede med sit udspil. Derfor er der levnet for lidt tid til overvejelser om den langtidspanlægning, som er så nødvendig.

Jeg tror ikke, økonomi- og budgetministeren personlig har skyld for dette. Han har gang på gang og ved forskellige lejligheder, også i udvalgs møder her i folketinget, sagt, at der var behov for besparelser på milliardbeløb. Men han har åbenbart ikke før nu haft kraft til at trænge igennem i sin egen regering. Formodentlig bærer SF også her et stort medansvar. Vi andre herinde, vi har jo længe været til at få i tale, hvis det drejede sig om sparedrøftelser.

Vi sidder nu til halsen i akutte problemer. Derfor disse forcerede sparemøder, som står lige meget i vanry her i tinget både blandt de medlemmer, der deltager i spare-runderne, og måske endnu mere blandt dem, der ikke deltager i sparerunderne, og også ude i befolkningen.

Jeg tror ikke, jeg overskrider grænsen for det tilladelige ved at afsløre, at udvalget efter min hukommelse brugte maksimum 1 time ud af 17 lange møder til en debat om det dog helt grundlæggende spørgsmål for vor økonomi, nemlig hvor stor en finanspolitisk stramning der i øjeblikket er nødvendig.

De barske realiteter om behovet for en stærkere stramning via finanspolitikken blev, som det allerede er nævnt, fremlagt i